

σκώληξ Σαμοθρ. 3) Ὁ διαλείπων πυρετὸς Κύθηρ. 4) Πληθ. κατ' εὐφημ. οἱ ἐσθιόμενοι ὄρχεις τῶν ζώων Μακεδ. (Σέρρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1.

ἀρχοντοπροικίζω ἐνιαχ. ἀρχοντοπροισίζω Σκῦρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. προικίζω. Προικίζω τινὰ πλουσίως, ἐπὶ νύμφης: *Νὰ μὴ φέρεται μὲ τέτοιο τρόπο 'ς τὸν ἀφέντη της π' τ'ν ἀνάθρεψε τοαὶ τ'ν ἀρχοντοπροϊτῶσε.*

ἀρχοντορρίζι τό, ἀμάρτ. ἀρχοντουρρίζ' Λέσβ. Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀρχοντόρριζα ἢ ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ ριζίν. Οἰκία ἀρχοντική, οἰκία εὐγενοῦς, πλουσίου (οἰκία ἐν ἡ τρόπον τινὰ ἔχει ριζωθῇ ἢ ἀρχοντιά): Ἄσμ. Χίλια καλῶς οὐρίσσι 'ς αὐτὸ τ' ἀρχοντουρρίζι ποῦ μέσα κόρη κάθιτι, τοῦ σῶμα μασουρίζει (μασουρίζει = τυλίσσει εἰς τὰ μασούρια).

ἀρχοντοσέρνω Κύθηρ. ἀρχοντοσούρνω Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. σέρνω. Κατάγομαι ἐξ εὐγενῶν, πλουσίων ἐνθ' ἄν.: Ἀρχοντοσούρνει ὁ δεῖνα Κλουτσιοχ. Συνών. ἀρχοντοφέρνω 1.

ἀρχοντοσόι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. ἀρχονδοσόι Θράκ. (Αἰν.) ἀρχοντόσογο Ἀθῆν. Πελοπν. (Κορινθ.) ἀρχοντόσογο Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ σόι. 1) Ἀρχοντική γενεά, γενεά εὐγενῆς, πλουσία ἐνθ' ἄν.: Τὸ σόι της εἶναι ἀρχοντόσογο καὶ δὲ δὴ δίνου νύφη σ' αὐτὸν Μάν. Βαστῆ ἀπ' ἀρχοντόσογο Κρήτ. Δὲ μιλεῖται, γιὰτ' εἶναι ἀπ' ἀρχοντόσογο Ἀθῆν. || Ἄσμ. Γυρεῦ' ἀπὸν ἡγλή μιρζὰ κι ἀπὸν ἀρχονδοσόι Αἰν. 2) Ὁ ἐξ εὐγενῶν, πλουσίων καταγόμενος Θράκ. (Αἰν.)

ἀρχοντόσπιτο τό, σύνθη. ἀρχοντόσπιτο πολλαχ. ἀρχοντόσπιτο Σκῦρ. ἀρχοντιόσπιτου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχονδοσπίτου πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ σπίτι. Οἰκία εὐγενοῦς, πλουσίου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Σαῖτι' ἀπ' ἀρχοντόσπιτο μ' ἔχει σαῖτιτεμένο κι ὅσοι γιαιοὶ γι' ἄν μ' ἔδανε μοῦ 'πανε πῶς δὲ γιαινω Κρήτ. — Ποίημ. Μαυροφοροῦν οἱ χωριανοί, μαυροφοροῦν μαννάδες καὶ κλείνου τ' ἀρχοντόσπιτα καὶ μοιρολόγια βγάζουν ἸΠολέμ. Χειμώνανθ. 158.

ἀρχοντοσυμπεθερεύω Ἰόνιοι Νῆσ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. συμπεθερεύω. Συνάπτω κηδεστίαν μετ' ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, εὐγενοῦς, πλουσίας: Παροιμ. Ἀρχοντοσυμπεθερεύεις; κακὴ φωτιά ποῦ σ' ἔκαψε! (δυστυχῆς ὁ συμπεθερεύων μετ' οἰκογενείας ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἢ πλουσιωτέρας).

ἀρχοντοτράπεζο τό, Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ τραπέζι. Τράπεζα πλουσία.

ἀρχοντούδισσα ἡ, Πελοπν. (Ἀράχ.) Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀρχοντούδα. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχοντος, τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ πλουσίου.

ἀρχοντούλλα ἡ, ΓΞενοπ. Ἰσαβέλλ. 10. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς καταλ. -ούλλα. Μικρὰ ἀρχόντισσα ἢ ἀρχοντοπούλλα. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.)

ἀρχοντούλλα τά, ἀμάρτ. ἀρχοντούλλα Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς καταλ. -ούλλα, δι' ἣν ἰδ. -ούλλι. Εἶδος γεωμήλων.

ἀρχοντοφάει τό, Λεξ. Βλαστ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ φαεῖ. Πλούσιον γεῦμα.

ἀρχοντοφέρνω Ζάκ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἀρχοντοφέρνου Στερελλ. (Ἀγρίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. φέρνω. 1) Ἐλκω τὸ γένος ἐξ εὐγενῶν, πλουσίων Ζάκ. Θήρ. Συνών. ἀρχοντοσέρνω. 2) Φαίνομαι ὡς εὐγενῆς, εὐπατρίδης, πλούσιος Λεξ. Αἰν. 3) Ὑποκρίνομαι τὸν εὐγενῆ, τὸν πλούσιον Στερελλ. (Ἀγρίν.): Παροιμ. Ἀρχοντοφέρνουμι κι κριμμ'δουτρώμι (ἐπὶ πτωχοῦ προσποιουμένου ὅτι εἶναι πλούσιος). Συνών. ἀρχοντοπιάνομαι 2, μεγαλοπιάνομαι.

ἀρχοντοφορεμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχοντοφορεμένος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ φορεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ. Ὁ ὡς πλούσιος ἐνδεδυμένος, ὁ καλῶς ἐνδεδυμένος.

ἀρχοντοφτωχὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ φτωχός. Ἀρχοντοξεπεσμένος, ὁ ἰδ.

ἀρχοντοφυλάγω Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. φυλάγω. Ἀνατρέφω ἀρχοντικῶς, εὐγενῶς: Τ' ἀρχοντοφύλαξε καὶ τὰ 'χει χαϊδεμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχονταναθρέφω.

ἀρχοντόχηρα ἡ, Πελοπν. (Μάν.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ χήρα. Πλουσία, εὐπορος χήρα.: Ἄσμ. Ἐγὼ εἶμ' ἀρχοντόχηρα | σ'τάρια καὶ λάδια νὰ πουλοῦ.

ἀρχοντοχώρα ἡ, Λεξ. Αἰν. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ χώρα. Χώρα ὑπὸ πλουσίων οἰκουμένη.

ἀρχοντοχώρι τό, Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ χωρίο. Χωρίον ὑπὸ πλουσίων κατοικούμενον. Ἀντίθ. διακονοχώρι.

ἀρχοντοχωριάτης ὁ, Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ.ά.) ἀρχοντουχωριάτης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀρχοντοχωριάτης Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ χωριάτης. Νεόπλουτος χωρικός διατηρῶν τὴν προτέραν ἀγροικίαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήδευσιν σεμινοπρεπείας ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἀρχοντοχωριάτης βρομοχώριατος Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀρχοντοχωριάτης χοντρογάδαρος αὐτόθ.

ἀρχοντοχωριάτικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχοντοχωριάτικος. Κατὰ τρόπον ἀνάγωγον: Μιλᾷ ἀρχοντοχωριάτικα.

ἀρχοντοχωριάτικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντοχωριάτης. Ἀγροῖκος, χυδαῖος: Ἀρχοντοχωριάτικος τρόπος.

ἀρχοντυνέσκω Πελοπν. (Μάν.) Ἐκ τοῦ ἀρχόντυνα ἀορ. τοῦ ρ. ἀρχοντένω καὶ τῆς καταλ. -έσκω.

